

Бали Каур Джасвал

**ЕРОТИЧНИ ИСТОРИИ
ЗА ПЕНДЖАБСКИ ВДОВИЦИ**

София, 2018

Преводът е направен по изданието:
Balli Kaur Jaswal
Erotic Stories for Punjabi Widows
Published by HarperCollins Publishers 2017

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © Balli Kaur Jaswal 2017

- © Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2018
- © Фиделия Косева, корица, 2018
- © Издателство „Изток-Запад“, 2018

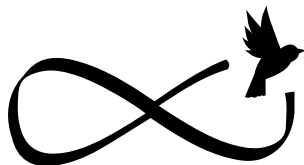
ISBN 978-619-01-0275-5

БАЛИ КАУР ДЖАСВАЛ

ЕРОТИЧНИ ИСТОРИИ
...●●● ЗА ●●●...
ПЕНДЖАБСКИ ВДОВИЦИ

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

ГЛАВА ПЪРВА

НО ЗАЩО МИНДИ *иска* уговорен брак!?

Ники се взираше в описанието, което сестра ѝ беше прикачила към имейла. В него имаше обичайните биографични данни: име, възраст, ръст, религия, хранителни навици (вегетарианка, „ако не се брой рибата с пържени картофи от време на време“). Включени бяха и общите изисквания към бъдещия съпруг: интелигентен, състрадателен и мил, със силни ценности и приятна усмивка. За приемливи бяха посочени както обръснати¹, така и носещи тюрбан мъже, при условие че брадата и мустаците са прилично поддържани. Идеалният съпруг трябваше да има стабилна професия и до три хобита, които „го усъвършенстват духовно и физически“. *В известно отношение*, бе написала сестра ѝ, *той трябва да е точно като мен: скромен* (Минди бе поскоро задръстена, ако питате Ники), *практичен с финансите* (или направо скръндза) и *ориентиран към семейството* (значи да иска деца веднага след сватбата). Най-дразнецното в профила беше заглавието, което му беше поставила: „Минди Гревал, микс от Изтока и Запада“. Звучеше като реклама за подправки в супермаркет!

¹ В традицията на сикхската религия мъжете са длъжни да се съобразяват с т.нар. пет К – *кеш* (коса, която никога не се подстригва, оттам и характерният тюрбан за прибирането ѝ), *канга* (дървен гребен за косата), *кара* (желязна гривна), *качера* (долна дреха от 100 процента памук, в никакъв случай не трикотажна) и *кирпан* (желязна кама за лична защита). – Б.пр. Всички бележки под линия са на преводача.

Тесният коридор между спалнята на Ники и малкия кухненски бокс не беше подходящ човек изнервено да крачи по него, защото дъските на неравното дюшеме скърцаха с различна височина на звука дори при най-малкото докосване. Въпреки това тя потегли напред и назад по коридора, събирайки мислите си на малки стъпки. Какви я бяха прихванали Минди? Да, тя винаги е била по-традиционната от двете – веднъж Ники дори я беше сварила да гледа в интернет видео „Как да направим роти¹ с идеална кръгла форма“, – но да стигне дотам да си търси мъж с обява? Това вече беше *екстремно*.

Ники звъня няколко пъти на сестра си и все попадеше на гласова поща. Докато успее да се свърже, слънчевият светлик постепенно се бе оттекл в гъстата вечерна мъгла и почти бе време да тръгва за смяната си в „О’Райлиз“.

– Знам какво ще кажеш – започна Минди.

– Обаче представяш ли си го реално, Минди? – попита Ники. – Виждаш ли го наистина да се случи?

– Да.

– Значи, си полудяла.

– Сама взех това решение. Искам да си намеря съпруг по старата традиция.

– Защо?

– Това искам.

– Защо?

– Просто така.

– Ако искаш да ти редактирам представянето в профила, ще трябва да измислиш някоя по-умна причина.

– Не е честно! Аз те подкрепих, когато реши да се изнасеш.

– Нарече ме „егоистка такава“.

– Обаче после, когато си тръгна, а мама искаше да идва да те търси в квартирата и да настоява да се прибереш у дома, кой я убеди да се откаже, а? Ако не бях аз, тя никога нямаше да приеме решението ти. Сега вече го е преглътнала.

– *Почти* го е преглътнала – напомни ѝ Ники.

¹ Плосък индийски хляб, подобен на палачинка.

Времето беше поизносило първоначалния гняв на мама до-там, че нишките му се бяха протрили до скъсване. Тя все още дълбоко не одобряваше начина на живот, който Ники беше избрала, но поне се беше отказала да ѝ чете конско за опасностите от самостоятелното съществуване. „На баба ти и през ум не би ѝ минало да ми позволи такова нещо“, винаги натъртваше мама, за да докаже колко е прогресивна, а в гласа ѝ се усещаше едновременно горчиво съжаление и желание да се похвалят. Изобщо, истински *микс от Изтока и Запада*.

– Просто се връщам към нашата култура – каза Минди. – Виждам английските ми приятелки как се опитват да се запознаят с мъже онлайн или в нощните клубове, но не намират свестни кандидати. Защо да не опитам с уговорен брак? При мама и татко се оказа сполучлив.

– Тогава времената са били други – заспори Ники. – Ти имаш повече възможности, отколкото е имала мама на твоята възраст.

– Получих образование, завърших колежа за медицински сестри, имам сигурна работа. Сега предстои следващата стъпка.

– Не би трябвало да е „стъпка“. Тръгнала си да избираш мъж, все едно е мебел или скъпа вещ!

– Не, не е така. Просто имам нужда от малко помощ да го намеря, но няма да се срещнем за първи път в деня на сватбата или нещо такова. В днешно време на годениците им се дава повече време да се опознаят.

Ники се ядоса при думите „им се дава“. Защо на Минди ѝ трябва от когото и да било разрешение, свързано със свободата на любовния ѝ живот?

– Не бързай да се омъжваш за първия срещнат. Попътувай малко. Виж света.

– Видях достатъчно. – Тук Минди подсмръкна, явно сетила се за екскурзията с приятелки до Тенерифе миналото лято, където беше открила, че има алергия към миди. – Освен това Кирти също си търси подходящо момче, време е и двете да се задомим.

– Кирти няма да открие подходящо момче, ако ще то да я удари по челото. Не бих я приела за сериозна конкуренция.

Ники никак не се разбираше с най-добрата приятелка на сестра си – гримьорка, или както пишеше на визитката ѝ, „специалист по лицево усъвършенстване“. На двайсет и петия рожден ден на Минди миналата година същата Кирти беше огледала критично облеклото на Ники и бе подхвърлила: „То да си хубава изисква и малко усилия, нали тъй“.

– Минди, може би просто те е налегнала скука.

– А скуката не е ли съвсем разумна причина да искаш да си намериш партньор? Ти се изнесе от дома, защото искаше независимост. Аз пък търся да се омъжа за някого, защото искам да съм *част* от нещо. Искам семейство. Ти още не го знаеш, много си млада, но като се прибера у дома след уморителен работен ден, сме само двете с мама. Искам да се прибирам при *някого*, искам да обсъждаме как е минал денят ми, да вечеряме, да правим планове за живота си заедно.

Ники отвори и прикачените файлове към имейла. Имаше две снимки на Минди в близък план – приветлива усмивка, спускаща се по раменете гъста права коса. На другата снимка беше цялото семейство – мама, татко, Минди и Ники на последната ваканция заедно. Не беше най-хубавата им фотография – всички присвиваха очи срещу слънцето и изглеждаха мънички на фона на обширен пейзаж зад тях. Татко беше починал по-късно същата година. Сърдечен удар отнесе дъха му посред нощ като крадец. Ники усети чувството за вина така остро, че чак я сви стомахът. Тя затвори снимката.

– Недей да използваш семейни снимки – каза Ники. – Не желая физиономията ми да се появява в картотеката на някоя сватовница.

– Значи, ще ми помогнеш?

– Напълно противоречи на принципите ми!

Докато говореше, Ники въведе в интернет търсачката „аргументи срещу уговорения брак“ и кликна върху първия появил се резултат.

– Обаче ще помогнеш, нали?

– „Уговорените бракове са порочна система, която подкопава правото на жената да избира собствената си съдба” – прочете Ники на глас.

– Виж какво, направи профила да звучи по-добре и толкова. Не ме бива в тези работи – продължи Минди.

– Ти чу ли какво казах?

– Някакви радикални дивотии. След „подкопава“ спрях да слушам.

Ники се върна към изпратеното от Минди описание и забеляза граматична грешка. *Търся духовната си половинка. КоИ ще бъде той?* Въздъхна. Очевидно Минди вече всичко бе решила и нямаше значение дали Ники иска да участва, или не.

– Хубаво – каза накрая. – Но само защото с този профил има риск да привлечеш всякакви идиоти. Защо си се описала като „обичаща забавленията”? Че кой не обича забавленията?

– А след това ще може ли да го окачиш на дъската за брачни обяви?

– Каква дъска за брачни обяви?

– В големия храм в „Саутхол“. Ще ти пратя есемес с подробностите.

– „Саутхол“? Сигурно се майтапиш!

– Много по-близо е до твоята квартира. Цяла седмица ще съм на двойни смени в болницата.

– Мислех, че има уебсайтове за тези неща – каза Ники.

– Разгледах SikhMate.com и PenjabPuaar.com, обаче има твърде много мъже от Индия, които търсят лесен начин да получат виза. Ако някой види обявата ми на дъската в храма, поне ще знам, че е в Лондон. Най-голямата гурдвара¹ в Европа се намира в „Саутхол“. Дава ми по-добри възможности, отколкото ако я поставя в „Енфийлд“² – обясни Минди.

– Знаеш, че съм много заета.

¹ Сикхски храм.

² Квартал на Лондон с голяма концентрация на етническо индийско население.

– О, моля ти се, Ники. От нас двете ти имаш много повече свободно време.

Ники се опита да не обръща внимание на хапливата реплика. Минди и майка ѝ даже не смятаха позицията ѝ като барманка в „О’Райлиз“ за работа. Нямаше смисъл да обяснява, че още търси призванието си – професия, в която да може да постигне нещо смислено, да стимулира ума си, да се изправя пред предизвикателства, да се чувства ценена и удовлетворена. Такива работни места бяха разочаровашо оскъдни, а рецесията само беше влошила нещата. Ники беше получила откази даже когато кандидатства за доброволка в три различни женски неправителствени организации. От всички места ѝ се бяха извинили, че буквално били залети от рекорден брой молби на кандидати. Какво друго можеше да прави двайсет и две годишно момиче с половин диплома по право? В сегашния икономически климат (а вероятно и във всички други икономически климати) отговорът беше: нищо.

– Ще ти платя за отделеното време – каза Минди.

– От теб пари не вземам – отговори Ники, без дори да помисли.

– Чакай така. Мама иска да каже нещо.

На заден план се чува някакви приглушени наставления.

– Казва да не забравиш да си заключваш прозорците. Снощи по новините съобщиха за някакви кражби с взлом.

– Кажи на мама, че нямам нищо ценно за крадене – каза Ники.

– Тя ще отвърне, че имаш да пазиш честта си.

– А, закъсняла е. Вече я взеха. Партило у Андрю Форест в единайсети клас.

Минди не отговори нищо, но неодобрението ѝ запраща по телефонната линия като статично електричество.

По-късно, докато се приготвяше за работа, Ники се замисли за предложението на Минди да ѝ плати. Благороден жест, но проблемите на Ники не бяха финансови. Гарсоньерата ѝ се намираще точно над кръчмата и наемът беше много нисък в замяна на това, че беше готова да поема допълнителни смени в

последната минута. Но тази работа като барманка трябваше да е само временна – вече трябваше да е започнала да *прави нещо* с живота си.

Всеки нов ден ѝ донасяше поредното напомняне, че тъпче на едно място, докато връстничките ѝ вървят напред. Миналата седмица на гарата случайно видя бивша съученичка. Колко заета и целеустремена изглеждаше, докато крачеше към изхода с чанта с документи в едната ръка и чаша кафе в другата. Ники беше започнала да изпитва ужас от светлата част на денонощието, когато най-осезателно усещаше Лондон извън стените – как тиктака и прищраква с неумолимостта на времето.

В годината, преди Ники да вземе изпитите за завършване на средното си образование, тя беше пътувала заедно с родителите си до Индия, където специално посещаваха храмове и се съветваха с мъдреци, за да дадат на Ники нужните ориентири към успеха. Един такъв мъдрец я бе помолил визуално да си представи желаната кариера, докато той напевно повтаря молитви, за да превърне видението ѝ в реалност. В онзи момент тя бе блокирала напълно – в съзнанието си виждаше само празен бял екран и сигурно именно това празно платно е било образът, изпратен нагоре към боговете. Както и при всички гостувания в старата родина, отново я бяха наставлявали строго какво да не казва пред по-възрастния брат на баща си, в чийто дом отсядаха: никакви мръсни думи, никакво споменаване на приятели от мъжки пол, никакво нахално отговаряне! Да говори на пенджабски, за да покаже благодарност за всичките уроци през лятото, получени с надеждата да се подхранят културните корени. По време на вечерята, когато чичо ѝ запита как са минали посещенията при мъдреците, Ники прехапа език, за да не отвърне: „Мошеници такива. По-добре да поискам приятелите ми Мич и База да ми гледат на ръка!“. Вместо нея бе отговорил татко ѝ.

– Ники вероятно ще учи право.

С тези думи бъдещето ѝ беше решено. Когато проявяваше несигурност, татко ѝ бързо ѝ напомняше, че така ще влезе в една стабилна и уважавана професия. Но облекчението беше само временно. На първия си ден в университета обърка залата

и влезе на грешна лекция, а това усещане за пърхащи в корема тревожни пеперуди само се повтаряше до безкрай през цялата година. След като на втората година едва не я скъсаха по важен предмет, преподавателят беше извикал Ники насаме и бе казал: „Може би това не е за теб“. Той имаше предвид собствената си дисциплина, но тя осъзна, че изречените думи важат за всичко, свързано с правото: скуката на лекциите и упражненията, изпитите и груповите проекти, крайните срокове за реферати. Нищо от това не ѝ лежеше на сърце. Същия следобед тя се отказа от университета.

Тъй като не събра кураж да каже на родителите си, че вече не е студентка, Ники продължаваше всяка сутрин да излиза от дома, нарамила любимата си стара чанта от естествена кожа, купена от битака на Камдън Маркет. Бродеше из Лондон, чито окадени небеса и древни кули създаваха съвършен фон на собственото ѝ нещастие. Напускането на университета наистина ѝ донесе известно облекчение, но сега пък не можеше да си намери мира от тревога с какво да се захване, за да замени правото. След седмица безцелно скитане, Ники започна да запълва следобедите, като ходеше по протести с най-добрата си приятелка Олив, която беше доброволка за организация, наречена „Британски бойци за феминизма“. Толкова много неща заслужаваха възмущение! На третата страница на вестник *Сън* продължаваха да излизат снимки на голи модели. Правителственото финансиране за кризисни центрове за жени беше намалено наполовина като част от мерките за икономии. Репортерки бяха в постоянна заплаха от тормоз и посегателства, докато работят във военни зони в чужбина. В Япония продължаваше безсмисленото избиване на китове (това не беше женски въпрос, наистина, но на Ники така и така ѝ беше мъчно за китовете, затова с ентузиазъм досаждаше на непознати да подписват петицията на „Грийнпийс“).

Но когато един приятел на татко ѝ се бе опитал да предложи на Ники позиция като стажантка, тя вече нямаше как да мълчи, че е отпаднала от университета. Крясъците никак не бяха в стила на баща ѝ. Той изразяваше разочарованието

си чрез дистанцираност. По време на дългия семеен скандал, който последва признанието, двамата с Ники се озоваха в две отделни стаи, нещо като враждуващи територии, докато майка ѝ и Минди сновяха смутено между тях. Едва не стигнаха до кръсъци само веднъж: когато татко ѝ беше изредил качествата на Ники, подходящи за юридическа кариера.

– Целия този потенциал, всички тези възможности, а ти ги хвърляш на вятъра... заради какво? Почти беше преполовила университета! И какви са плановете ти сега?

– Не знам.

– Не знаеш?

– Просто не изпитвам страст към правото.

– Не изпитваш страст?

– Дори не се опитваш да ме разбереш! Само повтаряш всичко, което кажа.

– ПОВТАРЯМ ВСИЧКО, КОЕТО КАЖЕШ??

– Татко – намеси се Минди, – моля те, успокой се.

– Няма да...

– Мохан, сърцето ти – предупреди го майка ѝ.

– Какво му е на сърцето? – попита Ники и погледна притеснено татко си, но той избегна погледа ѝ.

– Татко има известни смущения. Нищо сериозно. Екагето му е добро, но кръвното налягане е сто и четиресет на деветдесет, което е малко тревожно. Освен това има фамилна обремененост от дълбока венозна тромбоза, така че... – не млъкваше Минди.

Тя работеше като медицинска сестра вече от цяла година, но още не ѝ беше омръзнало да се перчи у дома с професионалния жаргон.

– Какво значи това? – нетърпеливо попита Ники.

– Засега не могат да кажат. Трябва да направи още няколко изследвания следващата седмица – отвърна Минди.

– Татко!

Ники се затича към него, но той вдигна длан и я спря на място.

– Ти проваляш всичко – каза.

И това бяха последните думи, които татко ѝ отправи към нея. Няколко дни по-късно двамата с майка ѝ потеглиха към Индия, макар че бяха гостували само няколко месеца по-рано. „Баща ти иска да се види с роднините“, обясни мама.

Когато беше малка, родителите на Ники заплашваха да я пратят обратно в Индия, ако не се държи прилично, но това отдавна бе в миналото – сега самите те бягаха нагам в доброволно изгнание.

– Може би като се върнем, вече ще ти е дошъл умът – каза мама.

Ники я заболя при тези думи, но бе твърдо решила да не подхваща нова караница. Без да казва на никого, тя стегна багажа си. Една кръчма близо до апартамента на Олив, на „Шепърдс Буш“, търсеше барманка. При връщането на родителите си Ники вече щеше да се е преместила.

После обаче татко почина в Индия. Сърдечното заболяване се бе оказало много по-сериозно, отколкото докторите бяха предположили. Според традиционните индийски приказки вироглавите деца били основната причина за сърдечни болести, туморни бучки, косопад и други страдания на горките родители. Макар че Ники не беше толкова наивна да смята, че лично е причинила сърдечния удар на баща си, тя все пак мислеше, че той можеше да бъде спасен, ако беше направил планираните тестове в Лондон, вместо да ги отлага заради спешното решение да пътуват до Индия. Тази вина я ядеше отвътре и правеше невъзможно от сърце да скърби за баща си. На погребението му тя се насилваше да извика сълзи в очите си, с надежда да ѝ донесат облекчение, но това не се случи.

Две години по-късно, Ники все още се чудеше дали е взела правилното решение. Понякога наум кроеше планове да се върне и да завърши курса по право, макар да ѝ бе непоносима дори мисълта да се рови в сложни юридически казуси и да изтърпява убийствено скучните лекции. Но може би страстта и вълнението трябваше да са на втори план, а най-важно е да имаш стабилен живот като зрял човек? В крайна сметка, ако уговорените бракове се оказват успешни, то може би Ники можеше да събере ентузиазъм за нещо, което не е обикнала от пръв поглед, а просто да почака любовта да се появи?